Første tur med båten

Preveza. August 2026.
Jørgen, ny medeier, på tur sammen med Sander og Fredrik. Christine måtte til Oslo i forbindelse med ny jobb og kunne dessverre ikke være med denne gangen.

Det var blitt mørkt da vi kom frem til marinaen, og vi brukte litt tid på å finne båten blant hundrevis av andre båter på land. Da vi omsider fant den, satte vi bare fra oss bagasjen og rakk akkurat en sen middag på den lokale tavernaen før kjøkkenet stengte. God mat, en kald øl og en etterlengtet sommerkveld i Hellas. Endelig, starten på et nytt kapittel, en gammel drøm om å seile rundt i varmen, på blått hav under en blå himmel

Det var vindstille der båten stod. Fryktelig varmt inne i båten. Voltmeteret under leideren lyste opp i mørket, 10 V og 11,9 V. To tomme batterier, dette kan bli gøy. Vi fikk redd opp køyene og luftet ut etter beste evne. Det var fryktelig varmt, men vi sovnet likevel greit alle tre. Jeg våknet tidlig, mens det enda var mørkt og jeg ruslet en tur ned til sjøen. Jeg satt på kaien og hørte på bølgene som skvulpet mot land i det de første solstrålene traff meg i ansiktet. Jeg gikk tilbake til båten og det var spennende å se den for første gang i dagslys. Hera2 var akkurat såpass gammel og sliten som jeg hadde blitt forespeilet, men her er det ingen som er særlig kravstore, og heldigvis var det heller ingen av guttene som gren på nesen. De syntes rett og slett at det var en fin båt. Det gav en god følelse å endelig være der.

Båten ble sjøsatt til avtalt tid og uten problemer. Jeg var spent da jeg tok på strømmen til startbatteriet, men motoren startet heldigvis på første forsøk, og vi gikk rolig over til Preveza. Vi la til kai ved siden av en svensk familie i en nydelig Najad 34 fra 80-tallet. Det ble et hyggelig første møte med andre seilere. Planen var egentlig å få papirarbeidet unnagjort og dra videre samme dag, men sånn gikk det ikke. En liten runddans mellom Port Police, marinaen og tollkontoret endte med at tollkontoret stengte omtrent fem minutter før jeg kom dit. Dermed fikk vi en ekstra dag i Preveza. Frustrerende til å begynne med, men det skulle vise seg å egentlig være en liten gave. Vi fikk en ettermiddag på stranden og en kveld i koselige bakgater, fulle av mennesker og liv. Dagen etter fikk vi orden på papirene, og vi kunne sette kursen sørover med toppet vanntank og fulle batterier. Da vi rundet ut av leden fra Preveza, heiste vi seil og slo av motoren. Det ble stille, og vi gled rolig sørover mot kanalen. Lykke!

Meganisi.
Etter Lefkas-kanalen fortsatte vi til Meganisi, etter tips fra Mona og Tor Audun. Der fant vi en rolig uthavn og fortøyde akterenden mot land. Solen gikk ned, middagen ble laget om bord, og dagens Mythos ble åpnet. Neste morgen våknet vi til blå himmel og blikkstille vann. Det med blå himmel er jo nesten åpenbart, men likevel, det føltes ekstraordinært for en bergenser som ikke er

bortskjemt med denslags. Vi fant ganske raskt ut at vi ikke hadde noen grunn til å haste videre, så vi ble. Vi badet, padlet og lot tempoet synke noen hakk. Det var kanskje først der vi virkelig fant roen. Det ble en koselig avslutning på dagen på en taverna innerst i bukten.

Mytikas.
Neste dag satte vi kursen østover mot Mytikas. Havet lå som et speil, og vi stoppet underveis for et morgenbad, kaffe og frokost. Mytikas var utrolig vakker sett fra sjøen. Det klare vannet, stranden og de høye fjellene i bakgrunnen gjorde et mektig inntrykk. Inne i byen var bildet litt annerledes. Det virket som et sted som en gang hadde vært et populært reisemål, men som av en eller annen grunn var blitt forlatt. Det så litt medtatt og slitent ut, og vi fant fort ut at det holdt med en liten runde i byen og en tur på butikken. Vi dro opp ankeret og seilte videre.

Kalomos.
Jeg hadde kikket litt på ulike kart og reisebeskrivelser før vi dro nedover, men vi hadde i grunnen ingen plan. Vi skulle på oppdagelsesferd, og vi var spente på hva som ville møte oss. Vi satte kursen mot Kalomos.
Vinden hadde tatt seg kraftig opp. Men idet vi rundet nordøstsiden av øyen, gikk vi på et øyeblikk fra skummende hav til blikkstille vann. Kalamos øy var frodig og grønn. Det var masse små bukter med den ene vakre stranden etter den andre. Fra skogen i fjellsiden kom en nesten øredøvende lyd av sirisser som satt i trærne og spilte med alt de hadde. Vi ankret opp et lite stykke utenfor havnen og tok jollen inn. Vi hadde blinket oss ut en liten restaurant oppe i fjellsiden. Vi var litt skeptiske da vi kom frem og så at det ikke var en eneste gjest der. Solen var akkurat gått ned, og i havnen var det et yrende liv. Vi tok likevel sjansen, og fem minutter etter at vi hadde satt oss var stedet fullt. Sånn går det når dere inviterer oss inn, sa vi. Kelneren lo og lovet å gi oss ekstra god service. Maten var nydelig, stemningen god og dagens kalde Mythos smakte fantastisk. Senere ruslet vi en runde rundt i havnen før vi tok jolla tilbake. Den kvelden var forbruksbatteriet tomt for strøm. Vi ble liggende på dekk, hørte på musikk og så opp på stjernehimmelen. Det var veldig godt å bare være akkurat der.
Kalamos ble enda et sted vi ikke hadde lyst til å forlate med en gang. Neste morgen hentet jeg ferskt brød fra et lite bakeri i havnen. Her snakker vi ferske brød fra en vedfyrt steinovn, og frokosten ble skikkelig god! Vi var enige om at vi måtte bli en dag til for å se oss om. Etter en sein frokost dro vi inn til land igjen og tok turen over til en nydelig rullesteinstrand en ca 15 minutters gåtur fra havnen. Vi følte stadig at vi kom til en ny favorittplass, og sånn skulle det fortsette nesten hele tiden. Solcellene gav lading til forbruksbatteriet i løpet av dagen, men vi måtte gi opp kjøleboksen og prioritere ankerlanternen.

Atokos.
På Atokos ventet grisene i One House Bay. Jeg hadde sett for meg en litt bortgjemt strand med håp om å se noen ville griser som holder til på øyen. Vi ble i stedet møtt av et lite sirkus av turistferger, yachter og mennesker som var kommet for å se det samme som oss. Vi fikk kastet anker og kommet oss inn på stranden. Vi hilste på grisene og kunne ganske kjapt si oss fornøyde

med den opplevelsen. Artig javisst, men vanskelig å anbefale. Vi dro videre og fant en nesten folketom bukt på sørsiden av øyen. En ny favoritt hvor vi nøt livet frem til vi måtte sette kursen nordover igjen. Sander hadde bare én uke før han måtte reise hjem, og nå var vi allerede kommet til dag 6.

Vathy.
På ny var vi på vei mot Meganisi, denne gangen til Vathy, en liten by på nordsiden av øyen.
Vi ankret opp med hekken fortøyd i land. Vi tok jollen inn til byen og havnet til slutt på en koselig pizzarestaurant. Vi kom i prat med noen som satt ved nabobordet og det ble en lang og hyggelig kveld.

Assos.
Tilbake i Preveza ble det et vemodig farvel med Sander før Fredrik og jeg fortsatte sørover igjen. Denne gangen seilte vi på utsiden av Lefkada og videre mot Assos på Kefalonia. Assos ble et av stedene vi virkelig falt for. Vi skulle egentlig videre ganske raskt, men om morgen og også morgenen etter, fant vi nye grunner for å bli. Vi badet, padlet, gikk opp til borgen, ble kjent med båtnaboene og spiste god mat. Vi hadde et spesielt hyggelig møte da vi spiste tidenes beste souvlaki-tallerken på den lille «Kantina». Der ble vi blant annet fortalt historien om jordskjelvet i 1953, som satte så dype spor på Kefalonia. Det var også i Assos jeg fant ut at det var på tide å finne ut av et problem som hadde fulgt oss siden starten. Forbruksbatteriet tok ikke lading fra motoren og batteriet til baugpropeller var defekt. Med teknisk støtte fra Jens fant jeg til slutt en kabel som var eiret i stykker. Litt kapping og kobling senere fungerte ladingen igjen og det var en lettelse.

Fiskardo.
Fiskardo ble neste stopp. Kanskje den vakreste lille byen på hele turen, i hvert fall om vi kunne skrudd tiden tilbake. Båtene lå tett, store yachter presset seg inn der det knapt var plass, og tålmodigheten ble satt på prøve. Samtidig fikk vi en nydelig kveld med god mat og en gatekonsert med tradisjonell gresk musikk, spilt av en stor gruppe med barn og unge. Fiskardo var et sted som det var helt greit å seile videre fra, men jeg kunne ikke unngå å prøve å forestille meg hvordan det ville være å ha kommet der for 30 år siden.

Meganisi, igjen.
Vi satte kursen tilbake mot sørspissen av Meganisi. Vi gled rolig fra den ene lille bukten til den neste, ankret opp for en stund og fortsatte videre. Vi dro for å hilse på vår nye venn som vi traff på pizzarestauranten i Vathy. Vi fikk en koselig dag sammen, før vi igjen måtte vende kursen mot Preveza.

Den siste morgenen sto jeg opp før solen. Fredrik sov fortsatt da jeg dro opp ankeret og satte kursen nordover. Havet lå stille, og etter hvert kom solen opp bak de samme fjellene som hadde dannet bakteppet ved Mytikas tidligere på turen. Jeg satt alene og så båten gli gjennom vannet.

Det var et av de øyeblikkene hvor man ikke ønsker seg noe annet sted. Fredrik våknet og vi gled rundt med seilene oppe. 5 knop, 3 knop, 1 knopp.. Vinden stilnet og snudde. Vi lå der og duppet, så var det bevegelse igjen. 1 knop, 2 knop.. er mer enn nok. Sånn gled vi rundt resten av dagen. Vi dro inn til Preveza og la til kai. Det ble et nytt vemodig farvel. Med Fredrik denne gangen. Jeg sa til taxisjåføren som kjørte Sander til flyplassen: Kjør forsiktig, du har dyrebar last. Jeg har en datter på 15, svarte han. Jeg vet hva du mener. Samme sjåføren kjørte Fredrik til flyplassen. Jeg visste at han var i gode hender.

Mona og Tor Audun kom ned for å overta båten. Det var vemodig å si farvel til guttene, men samtidig veldig godt å ta imot gode venner. Jeg var heldig nok til å få noen dager til om bord sammen med Mona og Tor Audun før min egen tur var over.

Så Jørgen, hvordan var livet ombord i Hera2?
Det har tatt meg tid å skrive dette reisebrevet, og det er enda litt vanskelig å sette ord på hvordan dette opplevdes for meg. Det var utrolig fint på mange plan. Å våkne tidlig i en stille bukt. Sitte stille og se solen stå opp med en kaffe i hånden. Å slå av motoren og kjenne seilene ta over. Reise rolig fra sted til sted uten å vite hva man kommer til. Å bli en dag ekstra fordi man ikke har lyst til å dra. Være med de man er glad i, møte nye mennesker, gode samtaler, knytte bånd og skape minner.

Da er det bare til å glede seg til neste tur, og da håper jeg at Christine vil få den samme fantastiske opplevelsen som jeg hadde denne sommeren.

Takk Gjert, for at jeg fikk overta din andel i båten.
Takk Jens, for teknisk support på veien.
Takk Roald, for en fantastisk velkomst i båtlaget.
Takk for turen Mona og Tor Audun, den ble uforglemmelig.
Takk Sander og Fredrik for at dere ville være med, og for at det ble så fint alt sammen.
Takk for meg.

Jørgen